

Herhaling ligt op de loer

Met de horizon van mijn partnerschap bij van helder in zicht ontkom ik niet aan een korte terugblik op mijn werkzaamheden, zoals het schrijven van deze column. Dat deed ik eerst voor de toenmalige *NT* (thans *NT-Dentz*) en tegenwoordig voor *Dental Tribune*.

Mijn eerste column verscheen in 2009, het jaar dat ik en twee andere partners zijn gestart met van helder. Inmiddels zijn zestien jaar verstreken en ben ik plusminus een honderdveertig tot honderdvijftig columns verder. In deze columns heb ik me vaak kritisch uitgelaten over ondeugdelijke en overbodige wetgeving. Ik hoop dat je als lezer een beetje plezier hebt beleefd aan mijn columns, want daar zat voor mij het 'rendement' in. Of ik iets heb bereikt bij de instanties waartegen mijn bezwaren waren gericht? Daar heb ik geen illusies over. Maar misschien is dat wel het lot van de columnist.

Onder het motto de aanhouder wint, wil en kan ik het niet laten om zaken bij herhaling aan de orde te stellen. Zo ook de *Wtza* en, als onderdeel daarvan, de jaarverantwoording. Als kantoor zijn wij al enige jaren – in samenwerking met een aantal andere kantoren – bezig om een verlichting en spreiding van deze verplichting te realiseren. Nadat de jaarverantwoording voor bestaande zorgverleners voor de eerste twee jaar is uitgesteld, is er voor het derde jaar een eenmalige uitstelregeling geïntroduceerd.

De verlenging van deze laatste regeling in 2026 is vooralsnog niet aan de orde. Dat betekent voor alle gespecialiseerde kantoren een gigantisch logistiek probleem, waardoor praktijkhouders hun cijfers niet tijdig rond kunnen krijgen. De al vaker daarbij in beeld gebrachte krapte op de arbeidsmarkt, lijkt in het geheel niet relevant voor de overheid die ons hiermee belast.

Hoe schrijnend is het dat overheidsinstanties, waaronder het Openbaar Ministerie, door dezelfde personeelskrapte niet in staat zijn om de evident 'foute' ondernemers aan te pakken. De *KvK* schrijft jaarlijks tientallen of misschien wel honderden zorgbemiddelingsbedrijven in waarbij de *KvK*-medewerkers zelf grote twijfels hebben over de betrouwbaarheid. Zorgverleners die bijvoorbeeld meer uren per week declareren dan er in een week zitten. Dit staat haaks op de discussie rond de *NAC* (de normatieve arbeidscomponent) waarbij de *NZa* in het kader van het kostenonderzoek geen vergoeding wenst te geven voor de uren die een tandarts of orthodontist werkt boven de 36 uur per week. Ik blijf er daarom op wijzen dat de overheid beter alle capaciteit kan inzetten om evidente fraudegevallen aan te pakken dan van hardwerkende mondzorgpraktijken allerlei volstrekt zinloze rapportages te eisen.

Richard Mastwijk
van helder consultancy